

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (осми разширен състав)

11 юни 2009 година*

По дело T-297/02

АСЕА SpA, установено в Рим (Италия), за което се явяват адв. А. Giardina, адв. L. Radicati di Brozolo и адв. V. Pusa, avocats,

жалбоподател,

подкрепяно от

ACSM Como SpA, установено в Комо (Италия), за което се явяват адв. L. Radicati di Brozolo и адв. M. Merola, avocats,

и

* Език на производството: италиански.

АЕМ — Azienda Energetica Metropolitana Torino SpA, установено в Торино (Италия), за което се явяват адв. M. Merola и адв. L. Radicati di Brozolo, avocats,

встъпили страни,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н V. Di Висси, в качеството на представител,

ответник,

с предмет искане за отмяна на членове 2 и 3 от Решение № 2003/193/ЕО на Комисията от 5 юни 2002 година относно държавна помощ чрез освобождаване от данъци и заеми при преференциални условия, предоставена от Италия на предприятия за обществени услуги, чийто акционерен състав е с мажоритарно публично участие (ОВ L 77, 2003 г., стр. 21)

**ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ** (осми разширен състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н D. Šváby, г-н S. Papasavvas, г-н N. Wahl (докладчик) и г-н A. Dittrich, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 април 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 Жалбоподателят АСЕА SpA е капиталово дружество, 51 % от което са собственост на община Рим (Италия). То е създадено през 1997 г. в резултат на преобразуването на контролирано от общината предприятие със същото име. Подобно на последното то развива дейност както в електроенергийния сектор като доставчик на услуги за осветление на обществени места и за производство, пренос, доставяне и продажба на енергия, така и във водния сектор, доколкото доставя услуги по каптиране, довеждане и доставяне на питейна вода и по събиране и пречистване на отпадните води.

По националната правна уредба

- 2 Legge № 142 ordinamento delle autonomie locali (Закон № 142 относно организацията на местното самоуправление от 8 юни 1990 г., GURI, бр. 135 от 12 юни 1990 г., наричан по-нататък „Закон № 142/90“) въвежда в Италия реформа на законовите организационни средства, предоставени на общините за управлението на обществените услуги, по-конкретно в секторите на доставянето на вода, газ, електроенергия и на транспорта. Член 22 от посочения закон в редакцията след изменението му предвижда възможност за общините да създават дружества с различни правно-организационни форми, за да предоставят обществени услуги. Една от тях е учредяването на търговски дружества или на дружества

с ограничена отговорност с акционерен състав с мажоритарно публично участие (наричани по-нататък „Дружества по Закон № 142/90“). Жалбоподателят е дружество по Закон № 142/90.

- 3 В този контекст по силата на член 9bis от legge № 488 di conversione in legge, con modificazioni, del decreto-legge 1^oluglio 1986, № 318, recante provvedimenti urgenti per la finanza locale (Закон № 488 за преобразуване в закон с изменения на Декрет-закон № 318 от 1 юли 1986 г. за въвеждане на спешни мерки в полза на местните финанси от 9 август 1986 г., GURI, бр. 190 от 18 август 1986 г.) между 1994 г. и 1998 г. на дружествата по Закон № 142/90, доставчици на обществени услуги, са предоставени заеми от Cassa Depositi e Prestiti (наричана по-нататък „CDDPP“) при специален лихвен процент (наричани по-нататък „заеми от CDDPP“).
- 4 Освен това по силата на разпоредбите на член 3, параграфи 69 и 70 от legge № 549 (su) misure di razionalizzazione della finanza pubblica (Закон № 549 относно мерките за рационализиране на публичните финанси от 28 декември 1995 г., обикновена притурка към GURI, бр. 302 от 29 декември 1995 г., наричан по-нататък „Закон № 549/95“) във връзка с decreto-legge № 331 (su) armonizzazione delle disposizioni in materia di imposte sugli oli minerali, sull'alcole, sulle bevande alcoliche, sui tabacchi lavorati e in materia di IVA con quelle recate da direttive CEE e modificazioni conseguenti a detta armonizzazione, nonché disposizioni concernenti la disciplina dei centri autorizzati di assistenza fiscale, le procedure dei rimborsi di imposta, l'esclusione dall'ILOR dei redditi di impresa fino all'ammontare corrispondente al contributo diretto lavorativo, l'istituzione per il 1993 di un'imposta erariale straordinaria su taluni beni ed altre disposizioni tributarie (Декрет-закон № 331 относно хармонизиране на данъчните разпоредби в различни области от 30 август 1993 г., GURI, бр. 203 от 30 август 1993 г., наричан по-нататък „Декрет-закон № 331/93“) са въведени следните мерки в полза на дружествата по Закон № 142/90:

— освобождаване от всякакви данъци, с които се облагат прехвърлянията на активи, осъществени при преобразуването на специални предприятия и на контролирани от общината предприятия в дружества по Закон № 142/90 (наричано по-нататък „освобождаване от данъци върху прехвърлянията“),

- пълно освобождаване от корпоративен данък, а именно от данък върху печалбата на юридическите лица и от местен данък върху доходите в продължение на три години и най-късно до данъчната 1999 година (наричано по-нататък „тригодишно освобождаване от корпоративен данък“).

Административно производство

- 5 След направено оплакване относно посочените мерки с писма от 12 май, 16 юни и 21 ноември 1997 г. Комисията иска сведения по този въпрос от италианските власти.

- 6 С писмо от 17 декември 1997 г. италианските власти предоставят част от исканите сведения. Впрочем по искане на италианските власти на 19 януари 1998 г. е проведена среща.

- 7 С писмо от 17 май 1999 г. Комисията уведомява италианските власти за решението си да открие предвидената в член 88, параграф 2 ЕО процедура. Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* (ОВ С 220, стр. 14).

- 8 След като получава становищата на третите заинтересовани лица и на италианските власти, Комисията на няколко пъти иска допълнителни сведения от последните. Провеждат се също и срещи между, от една страна, Комисията и, от друга страна, италианските власти, както и встъпилите трети заинтересовани лица.

- 9 Някои дружества по Закон № 142/90 като жалбоподателя, AEM SpA и Azienda Mediterranea Gas e Acqua SpA (AMGA), които впрочем са подали жалба за отмяна на решението, предмет на настоящото дело (дело T-301/02 и дело T-300/02), изтъкват по-специално, че въпросните три вида мерки не представляват държавна помощ.
- 10 По същество италианските власти и Confederazione Nazionale dei Servizi (Confservizi), конфедерация, обединяваща именно дружества по Закон № 142/90 и специални общински предприятия в Италия, се присъединяват към това становище.
- 11 Обратно, Bundesverband der deutschen Industrie eV (BDI), германско сдружение на производствени предприятия и на доставчици на свързани с промишлеността услуги, счита, че въпросните мерки биха могли да предизвикат нарушения на конкуренцията не само в Италия, но и в Германия.
- 12 Също и Gas-it, италианско сдружение на частните оператори от сектора на доставянето на газ, заявява, че въпросните мерки, и особено тригодишното освобождаване от корпоративен данък, представляват държавна помощ.
- 13 На 5 юни 2002 г. Комисията приема Решение 2003/193/ЕО относно държавна помощ чрез освобождаване от данъци и заеми при преференциални условия, предоставени от Италия на дружествата по Закон № 142/90 (ОВ L 77, 2003 г., стр. 21, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обжалваното решение

- 14 На първо място, Комисията подчертава, че нейното изследване се отнася само до общите схеми за помощи, въведени със спорните мерки, а не до индивидуалните помощи, предоставени на различни предприятия, така че нейното изследване в обжалваното решение е общо и абстрактно. Във връзка с това тя заявява, че Италианската република „не е предоставила индивидуални данъчни облекчения и [не я] е уведомила [...] за нито един случай на индивидуална помощ, предавайки ѝ всички необходими за нейната преценка сведения“. Комисията посочва, че поради това тя смята, че е длъжна да пристъпи към общо и абстрактно изследване на спорните схеми както от гледна точка на тяхната квалификация, така и от гледна точка на тяхната съвместимост с общия пазар (съображения 42—45 от обжалваното решение).
- 15 Според Комисията заемите на CDDPP и тригодишното освобождаване от корпоративен данък са държавни помощи. Действително предоставянето с ресурси на държавата на такива предимства на дружествата по Закон № 142/90 има за резултат засилване на конкурентното им положение спрямо всички други предприятия, желаещи да предоставят същите услуги (съображения 48—75 от обжалваното решение). Спорните мерки са несъвместими с общия пазар, при положение че не отговарят нито на условията на член 87, параграфи 2 и 3 ЕО, нито на условията на член 86, параграф 2 ЕО и освен това нарушават член 43 ЕО (съображения 94—122 от обжалваното решение).
- 16 Напротив, според Комисията освобождаването от данъци върху прехвърлянията на представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, като се има предвид, че тези данъци се дължат при учредяването на нова икономическа структура или при прехвърлянето на активи между различни икономически структури. По същество обаче контролираните от общината предприятия, от една страна, и дружествата по Закон № 142/90, от друга страна, са проява на една и съща икономическа структура. При това положение освобождаването от посочените данъци в тяхна полза е оправдано от естеството или организацията на системата (съображения 76—81 от обжалваното решение).

17 Разпоредителната част на обжалваното решение има следното съдържание:

„Член 1

Освобождаването от данъци върху прехвърлянията [...] не представлява помощ по смисъла на член 87, параграф 1 [ЕО].

Член 2

Тригодишното освобождаване от корпоративен данък [...] и произтичащите от заемите [на CDDPP ...] предимства представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 [ЕО].

Тези помощи не са съвместими с общия пазар.

Член 3

Италия следва да вземе всички необходими мерки, за да изиска от получателя възстановяването на описаната в член 2 помощ, която му е била предоставена неправомерно.

Възстановяването на помощта следва да стане незабавно в съответствие с националните процедури, доколкото те позволяват ефективното и незабавно изпълнение на [обжалваното] решение.

Подлежащата на възстановяване помощ включва лихвата, считано от датата, на която получателят е получил неправомерната помощ, до датата на нейното реално възстановяване. Тази лихва следва да се изчисли въз основа на референтния лихвен процент, приложим при изчисляване на еквивалентната субсидия на помощите с регионална насоченост.

[...]“

Производство и искания на страните

- 18 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 30 септември 2002 г., жалбоподателят сезира Първоинстанционния съд.
- 19 С молби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд съответно на 29 ноември и на 2 декември 2002 г., ACSM Como SpA и АЕМ — Azienda Energetica Metropolitana Torino SpA правят искане за встъпване в настоящото производство в подкрепа на исканията на жалбоподателя. С Определение от 12 май 2003 г. председателят на пети разширен състав на Първоинстанционния съд (в предишния му състав) допуска тези встъпвания. Встъпилите страни представят писмените си становища и останалите страни представят становищата си по тях в определения им срок.

- 20 С подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 6 януари 2003 г. отделна молба на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд Комисията прави възражение за недопустимост.
- 21 Жалбоподателят представя становището си по възражението за недопустимост на 14 март 2003 г.
- 22 На 8 август 2002 г. Италианската република също подава до Съда жалба за отмяна срещу обжалваното решение, заведена под номер С-290/02. Съдът установява, че тази жалба и жалбите по дела T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02 и T-309/02 имат еднакъв предмет, а именно отмяната на обжалваното решение, и са свързани, тъй като правните основания, представени по всяко от тези дела, се припокриват в голяма степен. С Определение от 10 юни 2003 г. Съдът спира производството по дело С-290/02 в съответствие с член 54, трета алинея от своя статут до постановяването на решение от Първоинстанционния съд, което да сложи край на производството по дела T-292/02, T-297/02, T-300/02, T-301/02 и T-309/02.
- 23 С Определение от 8 юни 2004 г. Съдът решава да препрати дело С-290/02 на Първоинстанционния съд, който е станал компетентен да се произнася по жалбите, подавани от държавите членки срещу Комисията, в съответствие с разпоредбите на член 2 от Решение 2004/407/ЕО, Евратом на Съвета от 26 април 2004 година за изменение на членове 51 и 54 от Протокола относно Статута на Съда на Европейските общности (ОВ L 132, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 30). Така това дело е заведено в секретариата на Първоинстанционния съд под номер T-222/04.
- 24 С Определение от 5 август 2004 г. Първоинстанционният съд решава да присъедини направеното от Комисията възражение за недопустимост към производството по същество.
- 25 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (осми разширен състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките

на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, писмено задава на страните въпроси, на които те отговарят в определения им срок.

- 26 С Определение на председателя на осми разширен състав на Първоинстанционния съд от 13 март 2008 г. дела Т-292/02, Т-297/02, Т-300/02, Т-301/02, Т-309/02, Т-189/03 и Т-222/04 са съединени за нуждите на устната фаза на производството в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.
- 27 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 16 април 2008 г.
- 28 Жалбоподателят, подкрепен от встъпилите страни, моли Първоинстанционния съд:
- да приеме жалбата за допустима,
 - да отмени членове 2 и 3 от обжалваното решение,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

29 Комисията моли Първоинстанционния съд:

- да отхвърли жалбата като недопустима,
- при условията на евентуалност да отхвърли жалбата като неоснователна,
- да осъди жалбоподателя и встъпилите страни да заплатят съдебните разноски.

По допустимостта

Доводи на страните

30 На първо място, Комисията оспорва правния интерес на жалбоподателя, доколкото с жалбата си иска отмяна на член 2 от обжалваното решение, който се отнася до заемите на CDDPP. Всъщност жалбоподателят не се ползвал от тях.

31 След това Комисията оспорва процесуалната легитимация на жалбоподателя. Той не бил лично засегнат от обжалваното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

- 32 Комисията изтъква по същество, че обжалваното решение трябва да се определи като акт с общо приложение, доколкото то се отнася до схема за помощи и следователно до неопределен и неопределяем брой предприятия, определени в зависимост от общ критерий като принадлежността към определена категория предприятия. Според нея общото приложение, а следователно и нормативният характер на даден акт не се поставят под съмнение от възможността да се определи с по-голяма или по-малка точност колко са или дори кои са правните субекти, по отношение на които той се прилага в даден момент, стига да е безспорно, че това прилагане се извършва на основание на обективно правно или фактическо положение, определено в акта във връзка с целта му.
- 33 Според Комисията, за да може частноправен субект да бъде засегнат лично от акт с общо приложение, този акт трябва да накърнява неговите конкретни права или институцията, издала акта, трябва да бъде длъжна да вземе предвид последиците от него за положението на този частноправен субект. Комисията обаче смята, че в случая това не е така. Действително обжалваното решение имало отражение върху положението на всички предприятия, които се ползвали от спорните мерки. Следователно нямало нарушаване на конкретни права на някои предприятия, които биха могли да се различават от всяко друго предприятие, ползващо се от спорните мерки. Освен това при приемането на обжалваното решение Комисията нито е била длъжна, нито е могла да вземе предвид последиците от решението си за положението на конкретно предприятие. Нито декларацията за несъвместимост, нито разпореждането за възстановяване, съдържащи се в обжалваното решение, се отнасяли до положението на индивидуални получатели.
- 34 Според Комисията нейният анализ се потвърждава от съществуващата съдебна практика в областта на държавните помощи, според която качеството на получател по схема за помощи, обявена за несъвместима с общия пазар, не било достатъчно за доказване на личното засягане по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.
- 35 По-нови дела не променяли установената съдебна практика. Според Комисията разрешението, възприето в Решение на Съда от 19 октомври 2000 г. по дело Италия и Sardegna Lines/Комисия (C-15/98 и C-105/99, Recueil, стр. I-8855, наричано по-нататък „Решение по дело Sardegna Lines“), не може да се прилага по отношение на всички жалби, подадени от получателите по схема за държавна помощ, обявена за неправомерна и несъвместима и чието възстановяване било разпоредено. Този извод се налагал особено когато, както в конкретния случай, спорната схема за помощи е била разгледана абстрактно. Впрочем в случая, по

който било постановено посоченото по-горе Решение по дело Sardegna Lines, жалбоподателят всъщност се ползвал от индивидуална помощ, тъй като ставало въпрос за предимство, предоставено по силата на акт, приет въз основа на регионален закон, характеризиращ се с предоставянето на широки дискреционни правомощия. Освен това тази ситуация била подложена на внимателно изследване по време на официалната процедура по разследване.

36 Фактите в настоящия случай се различавали също от далите повод за Решение на Съда от 29 април 2004 г. по дело Италия/Комисия (C-298/00 P, *Rescueil*, стр. I-4087, наричано по-нататък „Решение по дело Alzetta“), доколкото в случая Комисията не познавала нито точния брой, нито самоличността на получателите на спорните помощи, не разполагала с всички значими сведения и не знаела какъв е размерът на предоставената помощ във всеки от случаите. Освен това в настоящия случай тригодишното освобождаване от корпоративен данък се прилагало автоматично, докато помощите, предмет на разглеждане в Решението по дело Alzetta, посочено по-горе, били отпуснати чрез последващ акт.

37 Обратно на твърденията на жалбоподателя, от гледна точка на допустимостта било важно не познаването на идентичността на дадено предприятие, а фактът, че вниманието на Комисията е било насочено към особености на конкретния случай, годни да обосноват индивидуално изследване. В обжалваното решение обаче Комисията посочвала, че не са ѝ били предоставени никакви данни, доказващи, че по отношение на жалбоподателя спорните мерки не представляват помощи или представляват съществуващи или съвместими с общия пазар помощи.

38 Във всеки случай нито фактът, че е участвал в официалната процедура, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, нито разпореждането за възстановяване, съдържащо се в обжалваното решение, са достатъчни според Комисията да индивидуализират жалбоподателя. Всъщност, като се има предвид, че жалбите, подадени от евентуалните получатели по схема за помощи, за която е изпратено уведомление, не са допустими по смисъла на член 230 ЕО, би трябвало същото да се отнася и за подадените от получателите по схема за помощи, за която не е било изпратено уведомление.

39 Накрая, в настоящия случай обявяването за недопустима жалбата, подадена от жалбоподателя, не нарушавало принципа на ефективна съдебна защита, тъй като предвидените в членове 241 ЕО и 234 ЕО способности за обжалване били достатъчни (Решение на Съда от 25 юли 2002 г. по дело *Unión de Pequeños Agricultores/Съвет*, С-50/00 Р, Recueil, стр. I-6677).

40 Що се отнася до процесуалната си легитимация, жалбоподателят твърди по същество, че е лично засегнат, тъй като е дружество по Закон № 142/90, т.е. предприятие, по отношение на което се прилага оспорваната в обжалваното решение схема за помощи.

Съображения на Първоинстанционния съд

41 Съгласно член 230, четвърта алинея ЕО дадено физическо или юридическо лице може да обжалва решение, адресирано до друго лице, само ако посоченото решение го засяга пряко и лично.

42 Според постоянната съдебна практика физическо или юридическо лице, което не е адресат на дадено решение, може да твърди, че е лично засегнато от това решение само ако то го засяга поради някои присъщи на него качества или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин като адресат (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело *Plaumann/Комисия*, 25/62, Recueil, стр. 197, 223, и Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело *Greenpeace Council и др./Комисия*, С-321/95 Р, Recueil, стр. I-1651, точки 7 и 28).

43 В този смисъл Съдът е постановил, че по принцип не е допустима жалба за отмяна, подадена от предприятие срещу решение на Комисията, с което се забранява схема за помощи в даден сектор, ако то е засегнато от решението само

поради принадлежността си към въпросния сектор и качеството си на потенциален получател по тази схема за помощи. Действително по отношение на даден жалбоподател такова решение представлява обща мярка, която се прилага в обективно определени случаи и поражда правни последици спрямо категория лица, предвидени общо и абстрактно (вж. Решение на Съда от 2 февруари 1988 г. по дело Van der Кооу и др./Комисия, 67/85, 68/85 и 70/85, *Rescueil*, стр. 219, точка 15 и Решение по дело Alzetta, точка 36 по-горе, точка 37 и цитираната съдебна практика).

44 В точки 34 и 35 от Решение по дело Sardegna Lines, точка 35 по-горе, Съдът обаче е постановил също, че щом като предприятието Sardegna Lines не е засегнато от решението, предмет на това дело, само като предприятие в сектора на корабоплаването в Сардиния, потенциален получател по схемата за помощи на сардинските собственици на кораби, но и като действителен получател на индивидуална помощ, предоставена в рамките на тази схема и чието възстановяване е разпоредено от Комисията, то е лично засегнато от решението и жалбата му срещу него е допустима (вж. също в този смисъл Решение по дело Alzetta, точка 36 по-горе, точка 39).

45 При това положение е необходимо да се провери дали жалбоподателят има качеството на действителен получател на индивидуална помощ, предоставена в рамките на схема за помощи в даден сектор, чието възстановяването е разпоредено от Комисията (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2007 г. по дело Salvat père & fils и др./Комисия, T-136/05, Сборник, стр. II-4063, точка 70).

46 В това отношение е уместно да се отбележи, на първо място, че от отговора на жалбоподателя на писмените въпроси, поставени от Първоинстанционния съд във връзка с това, се установява, че той наистина е реален получател на индивидуална помощ, предоставена в рамките на спорната схема за помощи. Наистина жалбоподателят твърди, че се е ползвал от тригодишното освобождаване от корпоративен данък през 1998 г. и 1999 г. Това твърдение не е оспорено от Италианската република.

- 47 На второ място, от член 3 от обжалваното решение следва, че Комисията е разпоредила възстановяването на разглежданата помощ.
- 48 От изложеното по-горе следва, че жалбоподателят е лично засегнат от обжалваното решение, що се отнася до тригодишното освобождаване от корпоративен данък.
- 49 Що се отнася до прякото засягане на жалбоподателя — доколкото член 3 от обжалваното решение задължава Италианската република да вземе всички необходими мерки, за да изиска от получателя възстановяване на описаната в член 2 от посоченото решение помощ, която му е била неправомерно предоставена — ако жалбоподателят се е ползвал от нея и ще трябва да я възстанови, той трябва да се счита пряко засегнат от това решение (вж. в този смисъл Решение по дело *Salvat père & fils* и др./Комисия, точка 45 по-горе, точка 75).
- 50 Обратно, както се установява от жалбата, въз основа на която е образувано настоящото производство, и от отговора на жалбоподателя на поставените от Първоинстанционния съд въпроси, през разглеждания период той не се е ползвал от заеми от CDDPP.
- 51 Ето защо следва да се приеме, че жалбоподателят не може да се счита лично засегнат от обжалваното решение, що се отнася до заемите от CDDPP.
- 52 От всичко изложено по-горе следва, че настоящата жалба е допустима, доколкото е насочена срещу частта от обжалваното решение, която се отнася до тригодишното освобождаване от корпоративен данък.

По съществото на спора

53 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят сочи пет правни основания, изведени съответно:

- от нарушение на член 88 ЕО, на Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) и на задължението за мотивиране поради липсата на точно, конкретно и диференцирано изследване,
- от нарушение на член 87, параграф 1 ЕО и от липса на мотиви относно квалифицирането като държавна помощ на тригодишното освобождаване от корпоративен данък,
- от нарушение на член 88, параграф 1 ЕО поради квалифицирането на спорната мярка като нова помощ и в резултат на това — от нарушение на процедурните правила и от липсата на мотиви,
- от нарушение на член 87, параграф 3, буква в) ЕО и от липсата на мотиви,
- от неправомерност на разпореждането за възстановяване и от нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на пропорционалност.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 88 ЕО, на Регламент № 659/1999 и на задължението за мотивиране поради липсата на точно, конкретно и диференцирано изследване

Доводи на страните

- 54 В рамките на това правно основание жалбоподателят по-специално изтъква нарушение на член 88 ЕО и на Регламент № 659/1999. Той смята, че Комисията е осъществила абстрактно и непълно разследване, тъй като се е придържала към „общо и абстрактно изследване“ на спорната мярка, без да осъществи конкретна оценка на различните положения. Ето защо обжалваното решение не било достатъчно мотивирано.
- 55 Според жалбоподателя спорната мярка на практика обхваща съвкупност от изключително разнообразни положения както от правна, така и от фактическа гледна точка, и се прилага по отношение на твърде различни по мащаб си предприятия. Жалбоподателят уточнява, че последните осъществяват дейността си в различни стопански сектори, подчинени са на различна правна уредба и се характеризират с различни от гледна точка на конкуренцията пазарни условия.
- 56 Жалбоподателят признава, че Комисията има правото да изследва схема за помощи, без да трябва да анализира помощите, предоставени в отделни случаи въз основа на тази схема. Жалбоподателят смята обаче, че без по-подробно изследване Комисията не може да заключи, че спорната мярка предоставя „чувствително предимство на получателите спрямо конкурентите им“. Да се докаже обаче съществуването на предимство било необходимо, за да се квалифицира дадена мярка като държавна помощ (Решение на Съда от 17 юни 1999 г. по дело Белгия/Комисия, наричано „Решение по дело Maribel bis/ter“, С-75/97, Recueil, стр. I-3671, точка 48).

- 57 В това отношение жалбоподателят смята, че в писмения си отговор Комисията прави конкретна преценка на различните разглеждани сектори, за да отстрани сериозните пропуски, засягащи разследването на случая и мотивирането на обжалваното решение. Тази закъсняла преценка трябвало да бъде отхвърлена от Първоинстанционния съд.
- 58 Според жалбоподателя Комисията признава непълнотата на своето изследване. Всъщност, от една страна, тя споменавала в съображения 72, 85 и 126 от обжалваното решение възможността да се приеме, че индивидуалните помощи са съвместими с общия пазар въз основа на правилото *de minimis* или тъй като става въпрос за съществуващи помощи, или също за помощи, за които е прието, че са съвместими с общия пазар въз основа на присъщи за конкретния случай причини. От друга страна, Комисията твърдяла, че италианските власти не представили достатъчно данни за извършване на индивидуално изследване на положението на получателите. Жалбоподателят оспорва това твърдение. Дори твърдяната недостатъчност на данни да бѐдела приета, Комисията била длъжна според жалбоподателя да направи ново искане за сведения, преди да приеме обжалваното решение, за което впрочем бил необходим дълъг срок на разследване, а именно пет години.
- 59 Встъпилите страни се присъединяват към становището и доводите на жалбоподателя, що се отнася до настоящото правно основание.
- 60 На първо място, Комисията изтъква, че поради общия и абстрактен характер на спорните мерки, на разнородността на положенията, обхванати от посочените мерки, и на липсата на пълни и достоверни данни относно отделните получатели тя е била принудена да се ограничи до изследване на спорните мерки, оставяйки преценката на отделните случаи за фазата на изпълнението на обжалваното решение. Във всеки случай в отговор на довода на жалбоподателя относно продължителността на разследването Комисията смята, че тя не е имала никакво основание да иска допълнителни данни и по този начин да забави още повече процедурата.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 61 В самото начало следва да се напомни, че предмет на спор в конкретния случай е обща схема за помощи, а не индивидуална помощ.
- 62 При схеми за помощи Комисията може да се ограничи до изследване на общите и абстрактни характеристики на разглежданата схема, без да е длъжна да изследва всеки конкретен случай на прилагане, за да провери дали съдържа елементи на помощ (вж. Решение на Съда от 15 декември 2005 г. по дело *Unicredito Italiano*, C-148/04, *Recueil*, стр. I-11137, точка 67 и цитираната съдебна практика).
- 63 В конкретния случай следва, първо, да се приеме, че разглежданата схема за помощи се отнася до специфична категория предприятия, а именно дружествата по Закон № 142/90. Единственото изисквано условие, за да може да се ползва посочената схема, е качеството на такова дружество.
- 64 Уместно е след това да се отбележи, че прилагането на тригодишното освобождаване от корпоративен данък не е ограничено до определени услуги. Всъщност, както приема жалбоподателят, предприятията, до които се отнася посочената схема, осъществяват дейност в много различни стопански сектори. В случая обаче става въпрос за една-единствена схема, обхващаща множество сектори, а не за различни схеми за помощи, класифицирани според дейността или съответния пазар. Поради това Комисията не е била длъжна да вземе предвид всеки вид дейност или пазар, за да прецени последиците от тригодишното освобождаване от корпоративен данък (вж. в този смисъл Решение на Съда от 14 октомври 1987 г. по дело *Германия/Комисия*, 248/84, *Recueil*, стр. 4013, точка 18, Решение на Съда по дело *Maribel bis/ter*, точка 56 по-горе, точка 48 и Решение на Съда от 7 март 2002 г. по дело *Италия/Комисия*, C-310/99, *Recueil*, стр. I-2289, точки 89—91).

- 65 От споменатата по-горе съдебна практика следва също, че Комисията не е длъжна да изследва схема за помощ, като преценява същевременно отделните случаи на прилагането ѝ, още повече че такова задължение би могло да намали ефективността на нейното право на контрол в областта на държавните помощи. Поради това Комисията не е длъжна да иска *ex officio* данни относно конкретни случаи на прилагане на спорната схема. Ето защо това оплакване следва да се отхвърли.
- 66 Накрая, обжалваното решение е достатъчно мотивирано в това отношение. От него действително се установява, че Комисията е подчертала, че изследването ѝ се отнася само до схемите за помощи, създадени със спорните мерки, а не до индивидуалните помощи, предоставени на различни предприятия. Освен това от изложеното по-горе следва, че Комисията може да се ограничи с анализ на общите и абстрактни характеристики на дадена схема за помощи, за да прецени дали тази схема съдържа държавни помощи и дали те са съвместими с общия пазар.
- 67 От всичко изложено по-горе следва, че първото правно основание следва да се отхвърли.

По второто правно основание, изведено от нарушение на член 87, параграф 1 ЕО и от липса на мотиви относно квалифицирането като държавна помощ, на тригодишното освобождаване от корпоративен данък

Доводи на страните

- 68 В рамките на това правно основание жалбоподателят поддържа, че тригодишното освобождаване от корпоративен данък не представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО и че в това отношение Комисията е нарушила задължението за мотивиране.

69 Правното основание се разделя на две части.

70 В рамките на първата част жалбоподателят напомня, че предварителното условие, за да се заключи, че дадена схема за помощи нарушава конкуренцията по смисъла на член 87 ЕО, е предприятията, получатели по тази схема, ефективно да развиват дейност на конкурентен пазар.

71 Той изтъква по същество, че когато тригодишното освобождаване от корпоративен данък е било в сила и даже впоследствие, доставката на различните местни обществени услуги не е била открита за конкуренция. Секторът на продажба на електроенергия, в който всяко предприятие, производител на енергия, е имало задължение да продава на предприятието монополист, бил либерализиран едва през 1999 г. в резултат на транспонирането на Директива 96/92/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия (ОВ L 27, 1997 г., стр. 20). Що се отнася до доставките на газ, те били либерализирани едва през 2000 г. с транспонирането в Италия на Директива 98/30/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година относно общите правила за вътрешния пазар на природен газ (ОВ L 204, стр. 1). Освен това доставката на електроенергия, секторът на градското отопление, както и пазарът на свързаните с водата услуги, не били подложени на конкуренция. Следователно от тези обстоятелства личало, че секторите на разглежданите местни обществени услуги са либерализирани едва след периода на прилагане на тригодишното освобождаване от корпоративен данък.

72 Освен това през периода на прилагане на тригодишното освобождаване от корпоративен данък само по изключение било възможно да се иска участие като конкурент в доставянето на местни обществени услуги.

73 Жалбоподателят изтъква също, че предприятията, получили тригодишното освобождаване от корпоративен данък, са могли да участват в обществени поръчки за осигуряване на управлението на услуги извън своята географска зона

по произход само в много редки случаи и никога в сектора на електроснабдяването. Всъщност възложените поръчки във водния сектор например били много малко на брой, за скромни суми и не се отнасяли до възлагането на самата услуга.

- 74 Според жалбоподателя тригодишното освобождаване от корпоративен данък не може да наруши конкуренцията по следните три причини: първо, по силата на законовите разпоредби относно въпросните сектори дружествата по Закон № 142/90 не били свободни да определят сами цените; второ, на тях им била предоставена концесия или им били възложени дейности за дълъг период, който не бил изтекъл в периода на действие на тригодишното освобождаване от корпоративен данък; трето, в основната си част техните приходи били предназначени да захванват със средства съответните общини и били разпределяни на акционерите.
- 75 При това положение според жалбоподателя е невъзможно да се твърди, че на пазарите, засегнати от тригодишното освобождаване от корпоративен данък, е имало конкуренция, що се отнася до секторите, в които той осъществява дейността си.
- 76 В рамките на втората част жалбоподателят поддържа по същество, че след като е доказал липсата на конкуренция на разглежданите пазари, въпросът за съществуването на засягане на търговията между държави членки станал излишен.
- 77 В това отношение той смята, че твърдението на Комисията в съображение 68 от обжалваното решение, според което „пазарът на концесиите за „местни обществени услуги“ е открит за общностната конкуренция пазар“ е аподиктично и абстрактно.

- 78 Освен това жалбоподателят смята, че с оглед на липсата на доказателства за наличие на пречка за търговията в Общността Комисията не е изпълнила задължението си да мотивира изчерпателно квалифицирането на тригодишното освобождаване от корпоративен данък като държавна помощ. В обжалваното решение Комисията разгледала напълно абстрактно и хипотетично опасността за конкуренцията, произтичаща от разширяването на дейностите на дружествата по Закон № 142/90 извън публичните концесии или от данъчните предимства, от които те се възползвали, без да е осъществила проверка на истинността на фактите, нито да е извършила точен анализ на различните стопански сектори.
- 79 Встъпилите страни се присъединяват към позицията и доводите на жалбоподателя.
- 80 Комисията оспорва всички изложени доводи и смята, че обжалваното решение е достатъчно мотивирано.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 81 В самото начало следва да се напомни, че квалифицирането като помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО изисква да бъдат изпълнени всички посочени в тази разпоредба условия. На първо място, трябва да става въпрос за намеса на държавата или чрез ресурси на държавата. Второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки. Трето, трябва да става въпрос за селективно предимство. Четвърто, тя трябва да нарушава или да заплахва да наруши конкуренцията (вж. Решение на Съда от 24 юли 2003 г. по дело Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, стр. I-7747, наричано по-нататък „Решение по дело Altmark“, точки 74 и 75 и цитираната съдебна практика, и Решение на Съда от 3 март 2005 г. по дело Heiser, C-172/03, Recueil, стр. I-1627, точка 27).

- 82 В настоящия случай жалбоподателят поддържа, че условията относно засягане на търговията в Общността и относно последиците за конкуренцията не са налице.
- 83 При преценката на тези две условия Комисията е длъжна не да установи реално въздействие на помощите върху търговията между държави членки и действително нарушение на конкуренцията, а само да изследва дали тези помощи могат да засегнат тази търговия и да нарушат конкуренцията (вж. Решение по дело Unicredito Italiano, точка 62 по-горе, точка 54 и цитираната съдебна практика).
- 84 Следва също да се напомни, че при схема за помощи Комисията може да се ограничи до проучване на характеристиките на съответната схема, за да прецени в мотивите към решението си дали поради предвидените в тази програма условия от нея могат да се ползват главно участващи в търговията между държавите членки предприятия (Решение по дело Италия/Комисия, точка 64 по-горе).
- 85 Впрочем уместно е да се напомни, че всяка помощ, отпусната на предприятие, което осъществява дейността си на пазара на Общността, може да предизвика нарушения на конкуренцията и да засегне търговията между държави членки (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 6 март 2002 г. по дело Diputación Foral de Álava/Комисия, T-92/00 и T-103/92, Recueil, стр. II-1385, точка 72 и цитираната съдебна практика).
- 86 Освен това не съществува праг или процент, който ако не бъде достигнат, може да се счита, че търговията между държавите членки не е засегната. Всъщност относително малкото значение на помощта или относително неголемите мащаби на предприятието получател не изключват а priori възможността търговията между държавите членки да бъде засегната (Решение на Съда от 21 март 1990 г. по дело Белгия/Комисия, наричано „Решение по дело Tubemeuse“, C-142/87, Recueil, стр. I-959, точка 43, Решение на Съда от 14 септември 1994 г. по дело Испания/Комисия, C-278/92—C-280/92, Recueil, стр. I-4103, точка 42 и Решение по дело Altmark, точка 81 по-горе, точка 81).

- 87 Съдът е посочил освен това, че съвсем не е изключено публична субсидия, предоставена на предприятие, което осъществява само местни или регионални транспортни услуги и не осъществява транспортни услуги извън своята държава по произход, да може въпреки това да има въздействие върху търговията между държави членки по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО. Действително, когато държава членка предоставя публична субсидия на дадено предприятие, може в резултат на това предоставянето на транспортната услуга от това предприятие да се запази или да нарасне и да има за последица шансовете на установените в други държави членки предприятия да предоставят техните транспортни услуги на пазара на тази държава да бъдат намалени (Решение по дело Altmark, точка 81 по-горе, точки 77 и 78).
- 88 Доколкото в настоящия случай става въпрос за условието, свързано със засягането на конкуренцията, уместно е да се отбележи, че макар жалбоподателят действително да изтъква, че дружествата по Закон № 142/90 не осъществяват дейност на пазари, на които има конкуренция, и то като посочва по-специално своите собствени сектори на дейност, той не представя никакво доказателство, годно да подкрепи твърдението, според което в този момент секторите на местните обществени услуги не са били открити за конкуренция. В това отношение е уместно да се напомни, че в случая става въпрос за схема за помощи, включваща множество сектори, а не за различни схеми за помощи, всяка от които се отнася до отделен сектор.
- 89 Фактът, че разглежданата схема за помощи се прилага само по отношение на дружествата по Закон № 142/90, независимо от това каква е дейността им, и обстоятелството, че тези предприятия реално осъществяват дейност в различни сектори на икономиката измежду тези, които са открити за конкуренцията, са достатъчни, за да се заключи, че спорната мярка сама по себе си може да повлияе на конкуренцията и на търговията между държави членки.
- 90 В това отношение е добре да се обърне внимание, както посочва Комисията в съображения 73 и 84 от обжалваното решение, че някои от съответните сектори като този на фармацевтичните продукти, на отпадъците, на газа, на електроенергията и на водата се характеризират с известно равнище на конкуренция в момента на влизане в сила на спорните мерки.

91 Трябва да се отбележи освен това, че в секторите на дейност на дружествата по Закон № 142/90 предприятията се конкурират за възлагане на концесии за местни обществени услуги в различните общини и че пазарът на посочените концесии е пазар, открит за конкуренцията (съображения 67 и 68 от обжалваното решение).

92 Доводът, изведен от липсата на конкуренция, а следователно и на въздействие върху междудържавната търговия поради факта, че в действителност съответните услуги са възложени пряко на дружествата по Закон № 142/90, трябва да се отхвърли. От една страна, прякото възлагане не оборва направената в предходните точки констатация, че съответният пазар се характеризира поне с известно равнище на конкуренция. От друга страна, доводът по-скоро показва ограничителния ефект на спорните мерки върху конкуренцията, а не липсата на конкуренция на съответния пазар. Действително, както подчертава Комисията в съображение 71 от обжалваното решение, не може да се изключи, че самото съществуване на помощта в полза на дружествата по Закон № 142/90 е подтикнало общините да им възлагат пряко услугите, вместо да предоставят концесии в рамките на открити процедури.

93 Именно когато става въпрос да се установи дали съответните мерки са нарушили или заплашили да нарушат съществуващото на пазара равнище на конкуренция, трябва да се отбележи, че спорните мерки са засилили конкурентните позиции на дружествата по Закон № 142/90 спрямо всяко друго италианско или чуждестранно предприятие, действащо на съответния пазар. Както с основание отбелязва Комисията в съображение 62 от обжалваното решение, предприятията, които нямат правно-организационна форма на капиталово дружество и чийто мажоритарен собственик на капитала не е орган на местно самоуправление, са в неизгодно положение, когато искат да участват в обществена поръчка за възлагане на предоставянето на дадена услуга на дадена територия.

94 Освен това дейностите на дружествата по Закон № 142/90 не се ограничават до сектора на местните обществени услуги. При това положение спорната мярка може да улесни експанзията на тези дружества на други открити за конкурен-

цията пазари, като по този начин произведе последици, изразяващи се в нарушаване на конкуренцията дори в други сектори освен на местните обществени услуги. В това отношение от Закон № 142/90 съгласно тълкуването на Corte suprema di cassazione (Касационен съд, Италия) в Решение № 4989 от 6 май 1995 г. и на Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия) в Решение № 4586 от 3 септември 2001 г. следва, че дружествата по Закон № 142/90 имат възможност да осъществяват дейност в други територии както в Италия, така и чужбина, и в области, различни от тези на обществените услуги, предвидени в техните устави, освен ако това им отнема в значителна степен средства и възможности и може да навреди на съответния орган на местно самоуправление.

95 От изложеното по-горе следва, че съответната мярка нарушава или заплашва да наруши конкуренцията по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

96 Що се отнася до условието, свързано със засягането на междудържавната търговия, уместно е най-напред да се напомни, че осъществяването само от дружествата по Закон № 142/90 на дейност на техния национален пазар или на територията им по произход, не е определящо. Всъщност междудържавната търговия е засегната от съответната мярка, когато шансовете на установените в други държави членки предприятия да доставят своите услуги на италианския пазар намаляват (вж. точка 87 по-горе).

97 Така в съображение 70 от обжалваното решение Комисията с основание установява, че съответната мярка може да създаде пречка за чуждестранните предприятия, желаещи да се установят в Италия или да предлагат там услугите си, и следователно засяга търговията в Общността по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

98 Действително, от една страна, спорната мярка нанася вреда на чуждестранните предприятия, които представят оферти за местни концесии за обществени услуги в Италия, щом като публичните предприятия, получатели по спорната схема,

могат да предлагат по-конкурентни цени от своите национални или общностни конкуренти, които не се ползват от нея. От друга страна, съответната мярка прави по-малко привлекателна за предприятията от други държави членки инвестицията в сектора на местните обществени услуги в Италия (например чрез придобиване на мажоритарно участие), тъй като изкупените предприятия няма да бъдат допуснати до възможността да се ползват (или могат да изгубят възможността да се ползват) от съответната мярка предвид естеството на своите нови акционери (вж. съображение 69 от обжалваното решение).

99 От изложеното по-горе следва, че Комисията не е допуснала грешка, като е приела, че условията, свързани със засягането на търговията между държави членки и с нарушаването на конкуренцията, в случая са били налице.

100 Що се отнася до твърдяната липса на мотиви на обжалваното решение от гледна точка на тези две условия, уместно е да се напомни, че Комисията излага сбито, но ясно, съответно в съображения 62—64, 69, 73 и 74 от обжалваното решение, причините, поради които тя смята, че тригодишното освобождаване от корпоративен данък е в състояние да наруши конкуренцията и да засегне междудържавната търговия между държавите членки. Освен това, както вече беше отбелязано, Комисията не е длъжна да доказва реалните последици от вече отпуснатите помощи (Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело Франция/Комисия, C-301/87, Recueil, стр. I-307, точка 33).

101 От всичко изложено дотук следва, че второто правно основание трябва да се отхвърли.

По третото правно основание, изведено от нарушение на член 88, параграф 1 ЕО поради квалифицирането на спорните мерки като нови помощи и в резултат на това — от нарушение на процедурните правила и от липсата на мотиви

Доводи на страните

- 102 В рамките на това правно основание жалбоподателят подчертава при условията на евентуалност, че спорната мярка е съществуваща помощ и следователно Комисията нарушава член 88 ЕО и член 1, буква б), подточки i) и v) от Регламент № 659/1999. Той се позовава също на липсата на мотиви в обжалваното решение в това отношение.
- 103 Правното основание се разделя на две части.
- 104 В първата част жалбоподателят смята, че става въпрос за съществуващи помощи по смисъла на член 1, буква б), подточка v) от Регламент № 659/1999, тъй като съответните пазари били затворени за конкуренция през разглеждания период. Действително дружествата по Закон № 142/90 могли да осъществяват дейност само на територията, към която принадлежат, и при условията на изключителни права. Така спорната мярка във всеки случай станала държавна помощ най-рано след твърдяното откриване на тези сектори за конкуренцията.
- 105 В рамките на втората част, основана на член 1, буква б), подточка i) от Регламент № 659/1999, жалбоподателят изтъква, че осъществяването при условията на монопол на услуги от обществен интерес от общините и от контролираните от общината предприятия е освободено от данъци от началото на миналия век.

- 106 Според жалбоподателя има приемственост между, от една страна, данъчния режим, от който се ползват общините и контролираните от общината предприятия за дейностите по осъществяване на местни обществени услуги и, от друга страна, тригодишното освобождаване от корпоративен данък за дружествата по Закон № 142/90. Всъщност контролираните от общината предприятия и дружествата по Закон № 142/90 по същество са проява на една и съща структура.
- 107 Следователно Комисията не изпълнила задължението да докаже, че новата мярка променяла „първоначалния режим в неговата същност“, което представлява основно условие, за да може съществуваща помощ да бъде квалифицирана като нова помощ по смисъла на Решение на Първоинстанционния съд от 30 април 2002 г. по дело *Government of Gibraltar/Комисия (T-195/01 и T-207/01, Recueil, стр. II-2309)*. Въпросните данъчни предимства не били променени и категорията на получателите не била разширена.
- 108 Прекъсването във времето, което Комисията въвежда, между режима на контролираните от общината предприятия и този на дружествата по Закон № 142/90, не можело да бъде прието, тъй като контролираните от общината предприятия продължават да се ползват от стария данъчен режим до тяхното преобразуване в дружества по Закон № 142/90, което се осъществява едва при въвеждането на новия данъчен режим. При това положение дружествата по Закон № 142/90 изобщо не се облагат с данък върху доходите в периода между 1990 г. и 1993 г.
- 109 Жалбоподателят смята, че разсъжденията на Комисията са противоречиви, тъй като тя приема, първо, съществуването на икономическа и материална идентичност между дружествата по Закон № 142/90 и старите контролирани от общината предприятия за целите на освобождаването от данъци върху прехвърлянията, след това пренебрегва тази идентичност при анализа на тригодишното освобождаване от корпоративен данък.
- 110 Според жалбоподателя нито текстът на член 22, параграф 3 от Закон № 142/90, нито посочената от Комисията национална съдебна практика не водят до разграничаване от гледна точка на материалното и териториално приложно поле между дружествата по Закон № 142/90 и контролираните от общината предприятия или специалните предприятия.

- 111 Встъпилите страни се присъединяват към становището и доводите на жалбоподателя.
- 112 Комисията смята, че това правно основание трябва да се отхвърли.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 113 В Решението си от 9 август 1994 г. по дело *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, Recueil, стр. I-3829) Съдът постановява, че както от съдържанието, така и от целите на разпоредбите на член 88 ЕО следва, че като съществуващи помощи по смисъла на параграф 1 от тази разпоредба трябва да се разглеждат помощите, които съществуват преди датата на влизане в сила на Договора за ЕО и тези, които могат да бъдат редовно приведени в изпълнение при предвидените в член 88, параграф 3 ЕО условия, включително изведените от тълкуването на този член, дадено от Съда в Решението от 11 декември 1973 г. по дело *Lorenz* (120/73, Recueil, стр. 1471, точки 4—6), докато като нови помощи, за които важи задължението за информиране, предвидено в същата разпоредба, трябва да се разглеждат мерките, целящи въвеждане или изменение на помощи, с уточнението, че измененията могат да се отнасят или до съществуващи помощи, или до първоначални проекти, за които Комисията е информирана.
- 114 Що се отнася до съществуващите помощи, член 1, буква б) от Регламент № 659/1999 възпроизвежда и утвърждава правилата, изведени от съдебната практика.
- 115 Съгласно тази разпоредба съществуваща помощ е:
- i) всяка помощ, която съществува в съответната държава членка преди влизането в сила на Договора;

- ii) разрешена помощ, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които са били разрешени от Комисията или от Съвета;

- iii) помощ, за която се счита, че е била разрешена, ако Комисията не е приела друго решение в двумесечен срок, по принцип от деня, следващ получаването на пълно уведомление за помощта, с което Комисията разполага за извършването на предварително изследване;

- iv) всяка помощ, по отношение на която е изтекъл десетгодишният давностен срок за възстановяване;

- v) помощ, която се счита за съществуваща помощ поради това, че може да се установи, че в момента на въвеждането ѝ в действие не е представлявала помощ, но впоследствие е станала помощ поради еволюцията на общия пазар, без да е била изменяна от държавата членка. Когато определени мерки са станали помощ след либерализирането на дадена дейност от правото на Общността, такива мерки не се считат за съществуваща помощ след датата, определена за либерализиране.

116 След това по силата на член 1, буква в) от посочения регламент всяко изменение на съществуваща помощ трябва да се разглежда като нова помощ.

117 По същество мерките, целящи въвеждане на помощи или изменение на съществуващи помощи, представляват нови помощи. По-конкретно, когато изменението засяга първоначалната схема в самата ѝ същност, тази схема се оказва преобразувана в нова схема за помощи. Не би могло обаче да се говори за

такова съществено изменение, когато новият елемент може ясно да бъде отделен от първоначалната схема (Решение по дело Government of Gibraltar, точка 107 по-горе, точки 109—111).

- 118 В настоящия случай е безспорно, че тригодишното освобождаване от корпоративен данък не спада към втората, третата и четвъртата хипотеза, посочени в член 1, буква б) от Регламент № 659/1999, които позволяват дадена помощ да се разглежда като съществуваща помощ. Освен това жалбоподателят не се позовава на тях.
- 119 Първоинстанционният съд смята, че е уместно първо да разгледа втората част от настоящото правно основание.
- 120 Що се отнася до първата от хипотезите, посочени в член 1, буква б) от Регламент № 659/1999, уместно е първо да се отбележи, че тригодишното освобождаване от корпоративен данък е въведено с Декрет-закон № 331/93 и със Закон № 549/95. През 1990 г., когато Закон № 142/90 въвежда реформа на правните средства за организация, поставени на разположение на общините, за да управляват местните обществени услуги, между които възможността да създават дружества с ограничена отговорност с мажоритарно публично участие, за тези дружества не е било предвидено никакво освобождаване от данъка върху доходите.
- 121 Всъщност всяко дружество по Закон № 142/90, създадено между 1990 г. и влизането в сила на 30 август 1993 г. на член 66 от Декрет-закон № 331/93, подлежи на облагане с данък върху доходите.
- 122 Следователно, както с основание отбелязва Комисията в съображение 91 от обжалваното решение, за да разшири по отношение на дружествата по Закон № 142/90 данъчния режим, приложим по отношение на органите на местно самоуправление, италианският законодател е трябвало да приеме ново законодателство няколко десетки години след влизането в сила на Договора за ЕО.

- 123 Освен това, дори да се приеме, че освобождаването от данък за контролираните от общината предприятия е било въведено преди влизането в сила на Договора за ЕО и е останало в сила до 1995 г., това не променя факта, че дружествата по Закон № 142/90 се различават съществено от контролираните от общината предприятия. Разширяването на съществуващите за контролираните от общината предприятия и за специалните предприятия данъчни облекчения по отношение на нова категория получатели като тази на дружествата по Закон № 142/90 обаче представлява изменение, което може да бъде отделено от първоначалната схема. Всъщност, както това е посочено в Решение на Consiglio di Stato № 4586 от 3 септември 2001 г., съществуват различия по закон между дружествата по Закон № 142/90 и контролираните от общината предприятия именно поради факта, че първите не са подчинени на строгите териториални ограничения, наложени на вторите, и че сферата на дейност на първите е много по-широка. Така, както вече беше подчертано по-горе в точка 94, дружествата по Закон № 142/90 имат възможност да развият дейност извън съответната територия както в Италия, така и в чужбина, и в области, различни от тази на предвидената в устава им обществена услуга, освен ако това им отнема в значителна степен средства и възможности и може да навреди на съответния орган на местно самоуправление.
- 124 Поради това, както обяснява Комисията в съображение 92 от обжалваното решение, независимо че дружествата по Закон № 142/90 са встъпили в правата и задълженията на контролираните от общината предприятия, законодателството, което определя тяхното материално и географско поле на дейност, е съществено променено.
- 125 При това положение следва да се заключи, че тригодишното освобождаване от корпоративен данък, въведено с разпоредбите на член 3, параграф 70 от Закон № 549/95 във връзка с член 66, параграф 14 от Декрет-закон № 331/93, не попада в приложното поле на член 1, буква б), подточка i) от Регламент № 659/1999.
- 126 Що се отнася до основаната на член 1, буква б), подточка v) от Регламент № 659/1999 първа част от настоящото правно основание, следва да се отбележи, че тази разпоредба може да се прилага само по отношение на мерки, които не са били помощи към момента на привеждането им в действие. Достатъчно е да се отбележи в това отношение, както обяснява Комисията в съображения 83—85 от обжалваното решение, че спорната мярка е била въведена в момент, когато пазарите при всяко положение, макар и много вероятно все още в различна степен, са били открити за конкуренцията. При това положение следва да се

приеме, че тригодишното освобождаване от корпоративен данък не попада в обхвата на член 1, параграф 1, буква б), подточка v) от Регламент № 659/1999 г.

127 Този извод не е оспорен от твърдението на жалбоподателя, че производството на енергия било либерализирано едва през 1999 г. Всъщност следва да се напомни, че в настоящия случай става въпрос за схема за помощи, насочена към конкретна категория предприятия, обхващаща няколко сектора. Поради това не може да се изисква от Комисията да осъществи изследване по сектори. Това не изключва възможността някои отделни случаи да бъдат разглеждани като съществуващи помощи. По тази причина в обжалваното решение Комисията е взела предвид тази възможност (съображение 85 от обжалваното решение).

128 По тази причина не може да се направи извод, че липсват мотиви.

129 На последно място, що се отнася до твърдяното противоречие между изследването на освобождаването от данъци върху прехвърлянията и това относно тригодишното освобождаване от корпоративен данък, в зависимост от това дали контролираните от общината предприятия и дружествата по Закон № 142/90 се разглеждат като различни от икономическа гледна точка и по същество структури или не, следва да се отбележи, че в обжалваното решение Комисията, основавайки се на данните, предоставени от италианското правителство, посочва, че е счела първото освобождаване за обосновано от естеството и общата структура на съответната система. Без да е необходимо произнасяне по основателността на тази преценка, следва да се отбележи, че евентуално допуснатата от Комисията грешка по отношение на освобождаването от данъци върху прехвърлянията не означава, че трябва да се отмени друга част от обжалваното решение.

130 С оглед на гореизложеното третото правно основание трябва да се отхвърли.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на член 87, параграф 3, буква в) ЕО и от липсата на мотиви

Доводи на страните

- 131 В рамките на това правно основание жалбоподателят поддържа, че Комисията допуска грешка, като изключва възможността спорната мярка да е държавна помощ, съвместима с общия пазар по силата на член 87, параграф 3, буква в) ЕО. Съвместимостта на спорната мярка с общия пазар на основание на тази разпоредаба произтича според жалбоподателя от това, че тя дава възможност за реструктуриране на контролираните от общината предприятия и за преминаване към конкурентен пазар. Ето защо в обжалваното решение Комисията неправилно преценила конкретния случай.
- 132 Освен това направеният от Комисията в обжалваното решение анализ бил противоречив, доколкото тя не счела за относими прецедентите, напомнени от встъпилите по време на административната процедура предприятия, като решението на Комисията от 10 ноември 1999 година относно преходните разпоредби, целящи премахване на освобождаването от корпоративен данък за общинските транспортни предприятия (ОВ С 379, стр. 11) и Решение 2000/410/ЕО от 22 декември 1999 година относно схема за помощи, която Франция възнамерява да приведе в изпълнение в полза на френския пристанищен сектор (ОВ L 155, 2000 г., стр 52). Както в настоящия случай, разглежданите в посочените две решения данъчни мерки имат за цел да осигурят прехода от режим на монопол към либерализиран режим.
- 133 Жалбоподателят изтъква, че без приемането на спорната мярка преобразуването на контролираните от общината предприятия в капиталови дружества никога не би било осъществено. Споменатата мярка била необходима, за да създаде благоприятни условия за отварянето на местните обществени услуги за конкуренцията, като гарантира прозрачността във финансовите отношения между публичните власти и доставчиците на услуги. Спорната мярка отговорила на основното изискване за осигуряване на преходен период за реструктурирането на тези предприятия, без обаче да бъде застрашена непрекъснатостта на предоставянето на обществените услуги. Жалбоподателят сочи също и липса на мотиви по този въпрос.

134 Встъпилите страни се присъединяват към становището и доводите на жалбоподателя.

135 Комисията смята, че това правно основание не може да произведе желаните ефекти. Всъщност спорната мярка била обявена за несъвместима с общия пазар, тъй като нарушава член 43 ЕО, без това да е оспорено от жалбоподателя. При условията на евентуалност Комисията оспорва основателността на това правно основание.

Съображения на Първоинстанционния съд

136 В началото следва да се напомни, че Комисията разполага с широко право на преценка в областта на член 87, параграф 3 ЕО (Решение на Съда от 24 февруари 1987 г. по дело Deufil/Комисия, 310/85, Recueil, стр. 901, точка 18). Следователно упражняваният от общностния съд контрол трябва да се ограничи до проверка за спазването на процедурните правила и на задължението за мотивиране, както и на точността на фактите, на липсата на явна грешка в преценката и на злоупотреба с власт.

137 След това според постоянната съдебна практика, за да бъдат обявени за съвместими с общия пазар на основание член 87, параграф 3, буква в) ЕО, помощите за предприятия в затруднено положение трябва да бъдат свързани със съгласуван план за реструктуриране, който трябва да бъде представен на Комисията с всички необходими уточнения (Решение на Съда от 22 март 2001 г. по дело Франция/Комисия, C-17/99, Recueil, стр. I-2418, точка 45).

138 В настоящия случай, що се отнася до мотивирането на обжалваното решение, от него се установява, че Комисията проверява дали помощта може да бъде счтена за съвместима с общия пазар на основание член 87, параграф 3, буква в) ЕО първо от гледна точка на Насоките на Общността за държавните помощи за оздравяване и реструктуриране на предприятия в затруднение (ОВ С 288,

1999 г., стр. 2), а след това и независимо от споменатите насоки. В това отношение тя излага причините, поради които е стигнала до отрицателен извод (съобщение 97 и сл. от обжалваното решение).

139 По-нататък от преписката ясно личи, че условията, необходими за да се ползва тригодишното освобождаване от корпоративен данък от предвидената в член 87, параграф 3, буква в) дерогация, не са били налице. Тригодишното освобождаване от корпоративен данък не е целяло да възстанови рентабилността на бенефициерите и не е било ограничено до предприятия в затруднено положение. Дори да се предположи, че това е така, не е бил представен никакъв план за реструктуриране, нито каквато и да е мярка, целяща да компенсира присъщите на отпускането на съответната помощ нарушения на конкуренцията. Според постоянната съдебна практика обаче, за да бъдат обявени за съвместими с общия пазар на основание член 87, параграф 3, буква в) ЕО, помощите за предприятия в затруднено положение трябва да бъдат свързани със съгласуван план за реструктуриране, който трябва да бъде представен на Комисията с всички необходими уточнения (Решение на Съда от 22 март 2001 г. по дело Франция/Комисия, C-17/99, Recueil, стр. I-2418, точка 45).

140 Що се отнася до довода, според който спорната мярка улеснила преминаването от икономика на монополистичен пазар към такава на конкурентен пазар, следва да се отбележи, че жалбоподателят не доказва с какво спорната мярка е довела до засилване на конкуренцията. Всъщност, както вече беше отбелязано, съответните пазари вече са се характеризирали с известно равнище на конкуренция и следователно спорната мярка е могла да наруши конкуренцията.

141 Що се отнася до твърдяното противоречие между следвания в настоящия случай подход и възприетия в други решения на Комисията, следва да се отбележи, че от двете решения, на които жалбоподателят се позовава, се установява, че разглежданите хипотези не са сравними с тази по настоящото дело. Що се отнася до Решението от 10 ноември 1999 година, както с основание изтъква Комисията, на бенефициерите на освобождаването от данъци по споменатата преписка е било забранено да участват в обществени поръчки извън тяхната съответна територия до откриването на собствените им вътрешни пазари. Колкото до Решение 2000/410, предоставянето на спорните помощи в този случай е било подчинено на осъществяването на инвестиции с оглед на прехвърлянето и подмяната на съществуващо оборудване.

142 Следователно четвъртото правно основание следва да се отхвърли.

По петото правно основание, изведено от неправомерност на разпореждането за възстановяване и от нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на пропорционалност

143 В рамките на това правно основание жалбоподателят се позовава на неправомерността на разпореждането, адресирано до Италианската република, за възстановяване от получателите на помощта, предоставена по силата на схеми, обявени за несъвместими с общия пазар, както и на нарушението на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на пропорционалност. Това правно основание се разделя на две части.

Доводи на страните

— По първата част, изведена от неправомерността на разпореждането за възстановяване с оглед на абстрактната преценка на спорната мярка

144 Според жалбоподателя член 3 от обжалваното решение задължава Италианската република да възстанови всички помощи, от които са се ползвали дружествата по Закон № 142/90, независимо че Комисията признава възможността някои помощи, без обаче да ги посочва, да не са несъвместими с общия пазар. Според жалбоподателя по този начин Италианската република е длъжна да направи много сложен фактически анализ, правото на преценка по който надхвърляло в голяма степен нейните правомощия, и тя била изправена пред опасността да пристъпи към възстановяване по мерки, които не представляват помощи или представляват съществуващи помощи, или също помощи, които могат да бъдат съвместими или обявени за съвместими в последващо решение на Комисията.

- 145 Според жалбоподателя с оглед на липсата на процедурна рамка във връзка с разпореждането за възстановяване на Комисията последната трябвало или сама да изследва подробно различните случаи, в които разпореждането за възстановяване можело действително да бъде издадено, или да се задоволи абстрактно да прецени схемата. В този втори случай тя трябвало да се откаже да разпорежи възстановяването на предоставените помощи.
- 146 Жалбоподателят отбелязва противоречие в доводите на Комисията между възможността за националните власти да разглеждат индивидуалните помощи като съвместими с общия пазар (съображение 126 от обжалваното решение) и твърдението за изключителната компетентност на Комисията да преценява съвместимостта на държавните помощи с общия пазар.
- 147 Той не оспорва позоваването на Решение по дело Италия/Комисия, точка 64 по-горе, но поддържа, че следва да се определи моментът, в който трябва да се осъществи конкретният анализ на отделните случаи: този момент би трябвало да бъде приемането на решението от Комисията.
- 148 Жалбоподателят твърди освен това, че цитираната от Комисията съдебна практика се отнася само до случаи, в които е било невъзможно, обратно на конкретния случай, предмет на разглеждане, да се направи разграничение на спорните помощи според различните индивидуални положения на получателите. Така в две решения Съдът изрично санкционирал Комисията поради това, че не е разграничила разглежданите помощи от гледна точка на фактическите данни (Решение от 26 септември 2002 г. по дело Испания/Комисия, C-351/98, Recueil, стр. I-8031 и Решение от 13 февруари 2003 г. по дело Испания/Комисия, C-409/00, Recueil, стр. I-1487).

149 Встъпилите страни се присъединяват към становището и доводите на жалбоподателя.

150 Комисията оспорва всички изложени от жалбоподателя доводи.

— По втората част от правното основание, изведено от нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на пропорционалност

151 Жалбоподателят поддържа, че разпореждането за възстановяване, съдържащо се в член 3 от обжалваното решение, било нищожно поради нарушаването от страна на Комисията на общите принципи на защита на оправданите правни очаквания и на пропорционалност.

152 Той смята, че многобройни фактори са допринесли за създаване у него на действително оправдано очакване за законосъобразност на спорната мярка, а именно убеждението, че двата последователни данъчни режима са еднакви, поведението на италианските власти и на последно място поведението на Комисията, доколкото тя открива официална процедура за разследване едва четири години след приемането на спорната мярка и че по време на тази процедура тя нито отговаря на изложените от жалбоподателя доводи, нито използва правото си да дава задължителни разпореждания, което и предоставят членове 10 и 11 от Регламент № 659/1999 през трите години на разследването.

153 Във всеки случай поради приемането от италианския законодател на тригодишното освобождаване от корпоративен данък жалбоподателят не могъл да плати корпоративния данък за периода от 1997 г. до 1999 г., тъй като никое предприятие не е длъжно да плаща данъци, които не са предвидени от националното законодателство.

- 154 Накрая жалбоподателят посочва, че поради същественото изменение на условията на пазара и на положението на предприятията възстановяването на помощите очевидно не е в състояние да възстанови предишното положение и поради това не е оправдано. Освен това от тригодишното освобождаване от корпоративен данък се възползвали не дружествата по Закон № 142/90, а общините акционери.
- 155 Встъпилите страни се присъединяват към становището и доводите на жалбоподателя относно тази част от правното основание.
- 156 Комисията оспорва всички изложени от жалбоподателя доводи.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 157 Както беше напомнено в точка 62 по-горе, според постоянната съдебна практика в случай на схема за помощи Комисията може да се задоволи с анализ на характеристиките на схемата.
- 158 Също от съдебната практика следва, че отрицателно решение относно схема за помощи не трябва да съдържа анализ на помощите, предоставени в отделни случаи въз основа на тази схема. Едва на етапа на възстановяването на помощите ще бъде необходимо да се провери индивидуалното положение на всяко засегнато предприятие (Решение по дело Италия/Комисия, точка 64 по-горе, точка 91).

- 159 По-нататък следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика отменянето на дадена неправомерна помощ чрез възстановяване заедно със съответните лихви е логична последица от обявяването на нейната несъвместимост с общия пазар (Решение на Съда по дело Tubemeuse, точка 86 по-горе, точка 66, Решение на Съда 14 януари 1997 г. по дело Испания/Комисия, С-169/95, Recueil, стр. I-135, точка 47 и Решение на Съда от 29 юни 2004 г. по дело Комисия/Съвет, С-110/02, Recueil, стр. I-6333, точка 41).
- 160 В това отношение е уместно също да се отбележи, че тази съдебна практика се прилага както за индивидуална помощ, така и за помощи, изплащани в рамките на схема за помощи.
- 161 Общият и абстрактен анализ на дадена схема за помощи обаче не изключва в отделен случай предоставената въз основа на тази схема сума да не попада в приложното поле на забраната, предвидена в член 87, параграф 1 ЕО, например поради това, че по отношение на индивидуално предоставената помощ се прилагат правилата de minimis. Това съображение обяснява съдържанието се в съображения 72, 85 и 126 от обжалваното решение резерви.
- 162 Наистина, когато Комисията взема решение, с което обявява дадена помощ за несъвместима с общия пазар, ролята на националните власти се свежда до изпълняването на това решение и в това отношение те не разполагат с никаква възможност за преценка (Решение на Съда от 22 март 1977 г. по дело Steinicke & Weinlig, 78/76, Recueil, стр. 595, точка 10). Това не е пречка националните власти да вземат предвид тези резерви при изпълнението на посоченото решение. Ето защо, обратно на това, което изтъква жалбоподателят, Комисията разпорежда само възстановяването на помощите по смисъла на член 87 ЕО, а не на сумите, които макар и изплатени на основание на спорната схема, не представляват помощи или представляват съществуващи помощи или съвместими с общия пазар помощи по силата на регламент за групово освобождаване или на друго решение на Комисията.
- 163 Що се отнася до твърдяната неправомерност на обжалваното решение, поради това че Италианската република била задължена да определи кои конкретни мерки представляват помощи, следва да се отбележи, че такъв анализ, ако

е необходим, ще се осъществи в рамките на диалог с Комисията в съответствие с член 10 ЕО. Освен това понятието помощ има правен характер и трябва да се тълкува на основата на обективни елементи. Освен това националният съд е компетентен да тълкува понятията помощ и съществуваща помощ и ще може да се произнесе относно евентуални особености на един или друг случай на прилагане, като при необходимост отправи преюдициално запитване до Съда.

164 Нещо повече, ако се приеме становището на жалбоподателя, че абстрактната преценка на схема за помощи без подробно изследване на отделните случаи на прилагане не може да доведе до разпореждане за възстановяване, би означавало редовно да се изключва възможността за възстановяване на недължимо изплатени помощи и следователно да бъдат лишени от смисъл членове 87 ЕО и 88 ЕО. В такъв случай за Комисията, единственият орган, компетентен да прецени съвместимостта на помощите с общия пазар, ще бъде невъзможно да изследва многобройните случаи на прилагане на схемите за помощи.

165 Що се отнася до оплакването, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, уместно е да се напомни, че предприятията, получатели на помощ, по принцип биха могли да имат оправдани правни очаквания относно редовността на дадена помощ само ако тя е била предоставена при спазване на предвидената в член 88 ЕО процедура. Всъщност полагащият дължимата грижа икономически оператор обикновено трябва да е в състояние да се увери, че тази процедура е спазена (Решение на Съда от 14 януари 1997 г. по дело Испания/Комисия, точка 159, по-горе, точка 51). Не е изключено обаче при извънредни обстоятелства получател на непропорционална помощ да има оправдани правни очаквания относно редовността на тази помощ (Решение на Съда от 20 септември 1990 г. по дело Комисия/Германия, C-5/89, Recueil, стр. I-3437, точка 16).

166 В настоящия случай обаче, в нарушение на член 88 ЕО, Комисията не е била уведомена за спорната схема за помощи, а жалбоподателят не сочи никакво извънредно обстоятелство, което да може да обоснове твърдението за оправдани правни очаквания. По-специално, доводът относно убеждението, че съществува идентичност между двата последователни данъчни режима, вече беше отхвърлен

от Първоинстанционния съд като неоснователен (вж. точка 123 по-горе) и във всеки случай не представлява извънредно обстоятелство, обосноваващо липсата на възстановяване на спорната помощ. По-нататък всяко видимо бездействие на Комисията, което в случая не е доказано, е лишено от значение, когато не е била уведомена за схема за помощи (Решение на Съда от 11 ноември 2004 г. по дело Demesa et Territorio Histórico de Álava/Комисия, С-183/02 Р и С-187/02 Р, Recueil, стр. I-10609, точка 52). Накрая, що се отнася до довода, свързан с членове 10 и 11 от Регламент № 659/1999, следва да се отбележи, че Комисията не е длъжна автоматично да задължи заинтересованата държавата членка да спре изплащането на помощ, за която не е направено уведомяване.

167 От всичко изложено по-горе следва, че петото правно основание следва да се отхвърли.

168 С оглед на всички изложени по-горе съображения жалбата следва да се отхвърли.

По съдебните разноски

169 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

170 Въз основа на член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник встъпилите страни понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (осми разширен състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата като недопустима в частта, която се отнася до заемите от Cassa Depositi e Prestiti.**

- 2) **Отхвърля жалбата в останалата част като неоснователна.**

- 3) **АСЕА SpA понася направените от него съдебни разноски, както и направените от Комисията съдебни разноски.**

- 4) **ACSM Como SpA и АЕМ — Azienda Energetica Metropolitana Torino SpA**
понасят направените от тях съдебни разноски.

Martins Ribeiro

Šváby

Papasavvas

Wahl

Dittrich

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 юни 2009 година.

Подписи